

че не усѣщаше студа, защото мислѣше за малкитѣ . . . Натрупа събранитѣ дърва на една купчинка, нареди ги добрѣ и ги вѣрза съ едно тънко вѣженце. Слѣдъ това легна на тѣхъ, тури ги на гърба си и се овѣрза добрѣ съ вѣжето. Тогава взема въ рѣцѣтъ си едно дърво, уви си рѣцѣтъ съ пристилката и трѣгна.

Започнало бѣ да се мръква. Тихъ вѣтрецъ леко залюляваше клонетѣ на дърветата, а снѣгътъ продължаваше да си вали. Бонка, като наближи да излѣзе отъ гората, чу на близу виене . . . Тя усили крачкитѣ си. Сърдцето ѝ започна силно да тупти . . . тя примираше отъ страхъ, защото позна, че това виене е отъ вѣлци . . . Ами ако вѣлцитѣ я приближатъ, ако я нападнатъ . . . Съ такива мисли Бонка напустна гората.

Слѣдъ такъвъ уморителенъ пѣтъ тя най-послѣ видѣ димътъ отъ кѣшитѣ и се поуспокой. Подиръ малко стигна въ тѣхната малка бѣдна кѣщица. Бонка стѣкна на бързо огъня, прибра братчето и сестричето си и ги затопли. Сега тя е доволна и всички весело чакатъ завръщането на майка си.

Умнитѣ кози.

ѣ една планина се извивала една тѣсна козя пѣтека. Отъ едната страна на пѣтеката се издигалъ единъ високъ вѣрхъ, отвѣсно като стѣна, а отъ другата—зѣяла страшна пропастъ, единъ много дълбокъ долъ.